

Sygn. akt II C 66/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : SSR A. M.

Protokolant : staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko L. Z.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego L. Z. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 15.313,10 zł (piętnaście tysięcy trzysta trzynaście złotych dziesięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 października 2014 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego L. Z. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 3.183,00 zł (trzy tysiące sto osiemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 66/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 września 2015 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, aby pozwany L. Z. zapłacił na rzecz powoda kwotę 15.313,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Na uzasadnienie swego roszczenia wskazano, że pozwanemu została wypowiedziana umowa kompleksowa dostarczania paliwa gazowego z powodu zadłużenia. Podczas demontażu licznika przeprowadzono kontrolę w należącym do pozwanego budynku w Ł. przy ulicy (...), która wykazała nielegalny pobór gazu. Powód wyliczył opłatę za nielegalny pobór gazu na kwotę 15.313,10 zł, którą obciążył pozwanego w nocie obciążeniowej z terminem płatności do dnia 30 października 2014 roku. Mimo wezwania do zapłaty pozwany nie uiścił żadnej kwoty (pozew k. 2-4v).

W dniu 23 listopada 2015 roku starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Sandomierzu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądanie pozwu i orzekł o kosztach procesu. Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanemu w dniu 07 grudnia 2015 roku (nakaz k.33, dowód doręczenia k. 36).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 16 grudnia 2015 roku pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości. W uzasadnieniu przyznał, że zaniechał dokonania płatności za paliwo gazowe, co skutkowało wypowiedzeniem umowy z dnia 24 lutego 2010 roku. Jednocześnie pozwany nie zgodził się z zarzutem bezumownego poboru gazu, co więcej zakwestionował przedstawiony sposób wyliczenia opłaty, którą został obciążony wskazując, że budynek przy ulicy (...) nie nadaje się do zamieszkania wielosezonowego, kocioł ujęty w protokole był nieczynny, stał piec stałopalny, a do

wody był używany podgrzewacz elektryczny. Podczas kontroli pracownik gazowni miał oświadczyć, że w zakresie jego obowiązków nie jest ustalenie, czy odbiorniki są sprawne, a nawet czy są podłączone (sprzeciw k. 37-38).

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Sandomierzu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi (postanowienie k. 41).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko zajęte w pozwie. Wyjaśnił, że odczyt licznika, który miał miejsce w dniu 26 kwietnia 2011 roku był dokonany w okresie wypowiedzenia umowy. Wyjaśnił również, że strona powodowa nie jest sprzedawcą paliwa gazowego, ale jego dystrybutorem, dlatego nie wystawia faktur za sprzedane paliwo i nie dochodził roszczeń z tego tytułu. Powód, jako dystrybutor paliwa gazowego upoważniony jest do przeprowadzania kontroli legalności pobierania paliw lub energii. Pełnomocnik wskazał, iż w czasie kontroli licznik gazowy naliczał zużycie paliwa gazowego, co neguje twierdzenia pozwanego jakoby odbiorniki gazowe były nieczynne. Również stan gazomierza wskazywał narastające zużycie (pismo pełnomocnika powoda k. 51-53).

Na rozprawie w dniu 18 stycznia 2017 roku nie stawił się pozwany. Pełnomocnik powoda popierał powództwo. Oświadczył, że pozwany nie kontaktował się w celu przeprowadzenia rozmów ugodowych (protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku k. 72 nagranie 00:01:14 – 00:02:07).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lutego 2010 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z L. Z. umowę kompleksowego dostarczenia paliwa gazowego Nr (...) Gospodarstwo (...) na nieruchomości przy ulicy (...) w Ł.. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony. W umowie pozwany oświadczył, że będzie odbierał paliwo gazowe przez kuchenkę czteropalnikową o mocy 9 kW i kocioł c.o.+ c.w. o mocy 24 kW. Pozwany został zakwalifikowany do taryfy W-3 (umowa k. 11-11v).

Pozwany posiadał zaległości w zapłacie za paliwo gazowe. Pismem z dnia 5 grudnia 2010 roku powód wyznaczył pozwanemu dodatkowy dwutygodniowy termin do spłaty należności w kwocie 2.556,94 zł. Mimo przedłużenia terminu pozwany nie dokonał spłaty zadłużenia. Pismem z dnia 14 marca 2011 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę Nr (...) z 30 dniowym okresem wypowiedzenia licząc od daty otrzymania pisma. Przesyłka do pozwanego była podwójnie awizowana do dnia 30 marca 2011 roku, a następnie zwrócona powodowi (wypowiedzenie umowy k. 12-12v, potwierdzenie doręczenia k. 13-13v).

W dniu 26 kwietnia 2011 roku pracownicy powoda dokonali odczytu gazomierza. Odczyt nastąpił w okresie wypowiedzenia umowy. Po wypowiedzeniu umowy pracownicy powoda mieli zdemontować gazomierz, który znajdował się na posesji przy ulicy (...). W dniu 5 maja 2011 roku pracownicy powoda zastali na nieruchomości kobietę, która nie wyraziła zgody na demontaż licznika (pismo k. 14, historia odczytów k. 55-56).

W dniu 25 czerwca 2013 roku na posesji przy ulicy (...) pracownicy powoda przeprowadzili kontrolę, podczas której ustalono, że licznik gazowy zainstalowany jest na zewnątrz budynku w osłoniętej szafce. Licznik naliczał zużycie paliwa gazowego. Był oplombowany prawidłowo bez zewnętrznych śladów uszkodzeń. Czujnikiem (...) i nie zostało stwierdzone pole magnetyczne. Z uwagi na wypowiedzeniu umowy Nr (...) licznik gazowy został odjęty od instalacji gazowej. Podejście gazu zostało zabezpieczone korkiem i założono plombę. Pozwany złożył na protokole własnoręczną adnotację, że po dniu wypowiedzenia umowy w nieruchomości przebywały osoby z jego rodziny (protokół kontroli k. 17, karta gazomierza – reduktora k. 18).

Pismem z dnia 16 października 2014 roku powód poinformował pozwanego o obciążeniu kwotą 15.313,10 zł tytułem nielegalnego poboru paliwa gazowego. Do pisma załączona była nota księgowa (...) na kwotę 15.313,10 zł z terminem zapłaty do dnia 30 października 2014 roku. Pozwany pismo otrzymał w dniu 27 października 2014 roku (ryczałt k. 19, pismo powoda k. 20-20v, dowód doręczenia k. 21-21v, nota obciążeniowa k. 22).

Pismami z dnia 15 listopada 2014 roku, 10 grudnia 2014 roku powód wezwał pozwanego do natychmiastowego uregulowania zaległości w kwocie 15.313,10 zł (wezwanie k. 24, k. 25, dowody doręczenia k. 26-27).

W piśmie z dnia 15 stycznia 2016 roku pozwany zwrócił się do powoda o polubowne zakończenie sprawy. Deklarował gotowość spłaty zadłużenia według wskazania licznika z ustawowymi odsetkami za zwłokę (pismo pozwanego k. 54).

W czerwca 2013 roku cena m³ gazu wysokometanowego wynosiła 1,3921 zł (cena referencyjna gazu k. 19).

Ryczałtowa ilość nielegalnie pobranego paliwa gazowego dla kuchenki gazowej z max. 4 palnikami gazowymi wynosiła 200 m³, dla kotła, CO dwufunkcyjnego lub z zasobnikiem c.w.u. do 26 kW wynosiła 2.000 m³ (pkt 8.3 taryfy). Ryczałtowe ilości paliwa gazowego, o których mowa w pkt 8.3 są ilościami maksymalnymi. Operator przy ustalaniu opłat może zastosować ilości mniejsze, uwzględniając rzeczywiste możliwości pobierania paliwa gazowego w danym miejscu odbioru (pkt 8.4 taryfy) (taryfa dla usług dystrybucji paliw gazowych i usługi regazyfikacji skroplonego gazu ziemnego nr 5 k. 23-23v).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. prowadzi działalność m.in. w zakresie dystrybucji paliw gazowych. Przedmiotem działania spółki są także kwestie poboru gazu bez ważnej umowy handlowej. Na skutek połączenia spółek w trybie art. 492 § 1 pkt 1 ksh powodowa spółka jest następcą prawnym (...) sp. z o.o. w W. (odpis KRS-u k. 8-10).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne, co skutkuje jego uwzględnieniem.

Stosownie do przepisu art. 57 ust.1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku –prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.), w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może:

1) pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo

2) dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych.

Zaś zgodnie z przepisem art. 3 pkt. 18 cytowanej wyżej ustawy prawo energetyczne - przez nielegalne pobieranie paliw lub energii rozumie się pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafalszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy.

Definicja nielegalnego poboru energii jest definicją ustawową, o ściśle określonych desygnatach kwalifikujących określone zachowanie, jako nielegalny pobór. Zgodnie z brzmieniem art. 3 pkt 18 ustawy prawo energetyczne nielegalnym poborem jest także pobór paliwa gazowego bez zawartej umowy.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 marca 2008 roku (sygn. akt II CSK 489/07) podkreślił, iż nielegalny pobór energii jest ustawowo definiowany, jako pobieranie energii bez zawarcia umowy lub niezgodnie z umową. Oznacza to, że czyn sprawcy polegający na nielegalnym pobieraniu energii ustawodawca określił od strony przedmiotowej, wskazując te jego cechy, które decydują o jego bezprawności. Ustalenie nielegalnego poboru energii nie wymaga, zatem badania winy sprawcy w znaczeniu subiektywnym. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 kwietnia 2003 roku (sygn. akt I CKN 252/01, opubl. w Biuletynie Sądu Najwyższego z 2003r, zeszyt 10, poz.11), w którym stwierdził, iż ustalenie nielegalnego pobierania energii - w rozumieniu art. 3 pkt. 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku prawo energetyczne - nie wymaga badania winy sprawcy tego czynu.

Z punktu widzenia oceny sprawy nieistotne jest zatem badanie, czy pozwany zawinił czy nawet miał świadomość, że jego postępowanie jest kwalifikowane jako nielegalny pobór paliwa gazowego. Obecnie nielegalnym pobieraniem energii jest pobieranie jej bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-

rozliczeniowego lub przez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafalszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę kompleksowego dostarczania paliwa gazowego Nr (...) Gospodarstwo (...) na nieruchomości przy ulicy (...) w Ł. pismem z dnia 14 marca 2011 roku z uwagi na zaległości w opłatach za gaz. Pozwany nie uregulował należności. Po wypowiedzeniu umowy nie udostępnił również powodowi nieruchomości celem zabrania licznika gazowego. Pozwany nie zawarł z powodem żadnej innej umowy na podstawie, której mógłby korzystać z gazu. L. Z. podniósł co prawda w sprzeciwie, iż nie pobierał bezumownie gazu z uwagi na niesprawność kotła, zaś co do wody wskazał, iż używał do jej podgrzewania elektryczności. Jednakże na tą okoliczność nie przedstawił żadnych dowodów. Przepis art. 6 k.c. ustanawia podstawową regułę dowodową, oznaczającą, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zasada ta znajduje potwierdzenie w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, według którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c. zdanie pierwsze).

Zaznaczyć przy tym należy, że przeprowadzona w dniu 25 czerwca 2013 roku kontrola jednoznacznie wskazała, że licznik naliczał zużycie paliwa gazowego. Jednocześnie pracownicy powoda nie stwierdzili żadnej ingerencji w działanie licznika. Powyższe okoliczności zostały stwierdzone w protokole z kontroli. Protokół ten jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. Taki charakter ma bowiem każdy inny dokument, aniżeli wymieniony w art. 244 k.p.c., definiującym dokumenty urzędowe. Skoro zaś jest dokumentem prywatnym w myśl art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Pozwany własnoręcznie podpisał protokół oraz adnotację, że po dniu wypowiedzenia umowy osoby z jego rodziny przebywały na nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...). Pozwany nie odwołał się również od sporządzonej noty obciążeniowej. Pozwany w toku postępowania deklarował gotowość spłaty zadłużenia według wskazania licznika z ustawowymi odsetkami za zwłokę tym samym potwierdzając, iż dokonywał nielegalnego zużycia gazu.

Przesłanką ustalenia odpowiedzialności za czyn niedozwolony jest wykazanie poniesienia przez sprzedawcę paliw szkody. Zgodnie z ogólnymi zasadami wynikającymi z przepisów prawa cywilnego powód zobowiązany jest do wykazania samego faktu poniesienia szkody, jak również dowiedzenia jej wysokości. Obowiązek ten wynika także wprost z przepisów art. 57 § 1 w zw. z art. 3 pkt 18 prawa energetycznego, które wskazują, że obowiązek wniesienia opłaty powstaje w wypadku nielegalnego pobierania „paliwa gazowego”, a więc faktycznego, a nie tylko potencjalnego, jego pobierania i korzystania z niego. Sprzedawca paliw może obciążyć odbiorcę gazu opłatami określonymi w art. 57 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, tylko wtedy, gdy takie paliwo zostało rzeczywiście pobrane (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2009 roku, III CZP 107/09, OSNC 2010/5/77, wyrok SO w Białymstoku z dnia 17 marca 2010 r., I Ca 141/10).

W przypadku deliktu w postaci bezumownego pobierania paliwa gazowego pojęcie szkody obejmuje zarówno nieuiszczone opłaty za faktycznie pobraną w sposób bezprawny gaz, ale również pozostałe należne przedsiębiorstwu stałe opłaty towarzyszące standardowo nawiązaniu i trwaniu stosunku umownego z dostawcą paliwa – w tym za przyłączenie do sieci przesyłowej, utrzymanie i konserwację urządzeń stanowiących własność sprzedawcy paliw.

Odbiorcy paliw w rozumieniu przepisów ustawy Prawo energetyczne zobowiązani są do ponoszenia opłat wyłącznie na rzecz podmiotu zajmującego się w zakresie swojej działalności gospodarczej sprzedażą i dystrybucją paliw gazowych na podstawie zawieranych umów i jednocześnie upoważnionego do pobierania z tego tytułu oznaczonych świadczeń.

Wysokość opłaty za nielegalny pobór, jest rodzajem opłaty sankcyjnej, niezależnej od faktycznego zużycia paliwa gazowego. Art. 46 cytowanej ustawy prawo energetyczne stanowi delegację do wydania przez stosownego ministra rozporządzenia określającego sposób kalkulacji opłat za nielegalny pobór paliw i energii. Wysokość opłaty wynika z treści przepisów ustawy prawo energetyczne, przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6 lutego 2008 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi oraz taryfy obowiązującej u powoda. Wysokość opłaty za nielegalny pobór jest rodzajem opłaty ryczałtowej,

mającej zastosowanie do przypadków wskazanych w art. 57 prawa energetycznego. Oznacza to, iż wysokość tychże opłat jest wprawdzie kalkulowana przez dane przedsiębiorstwo energetyczne stosownie do stawek i cen opłat zawartych w wydanej taryfie, to jednak samo zobowiązanie do ich uiszczenia wynika z przepisów prawa. Rozporządzenia wykonawcze do prawa energetycznego stanowią, że w przypadku nielegalnego pobierania paliw lub energii przedsiębiorstwo energetyczne obciąża lub może obciążyć sprawcę opłatami. Z tego względu wskazuje się w doktrynie, że w tym aspekcie opłaty za nielegalne pobieranie paliw lub energii posiadają status zbliżony do kar ustawowych – z tą jednakże różnicą, że opłaty te mogą być pobierane także od podmiotu, którego nie łączy z przedsiębiorstwem energetycznym stosunek zobowiązaniowy (tak np. J. P., „Nielegalne pobieranie paliw lub energii na gruncie ustawy - Prawo energetyczne.”, (...) 2008/2/18).

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 7b powołanego rozporządzenia przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych ustala w taryfie sposób ustalania opłaty za nielegalny pobór paliw gazowych. Stosowanie do § 44 ust. 1 rozporządzenia w przypadku nielegalnego pobierania paliw gazowych przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych może obciążyć podmiot nielegalnie pobierający paliwa gazowe opłatami w wysokości pięciokrotności ceny referencyjnej paliw gazowych obowiązującej w miesiącu stwierdzenia nielegalnego poboru oraz ryczałtowych ilości paliw gazowych, określonych na zasadach przewidzianych w taryfie. Wedle § 4 ust. 2 rozporządzenia ryczałtowe ilości paliwa, o których mowa w ust. 1, są określane w taryfach jako ilości maksymalne i przedsiębiorstwo przy ustalaniu opłat może zastosować ilości mniejsze, uwzględniając rzeczywiste możliwości pobierania paliwa gazowego przez dany podmiot. Nadto, zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia przez cenę referencyjną paliwa gazowego, o której mowa w ust. 1, rozumie się średnioważoną cenę zakupu tego paliwa, publikowaną przez operatora systemu przesyłowego lub operatora systemu dystrybucyjnego na jego stronie internetowej w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym cena ta będzie miała zastosowanie.

Trzeba się, zatem zgodzić z poglądem wypowiedzianym w orzecznictwie i piśmiennictwie, że przewidziana w art. 57 ust. 1 prawa energetycznego opłata za nielegalnie pobraną energię ma charakter cywilnoprawny i odszkodowawczy. Art. 57 ust. 1 w związku z art. 3 pkt 18 prawa energetycznego obejmuje trzy różne stany faktyczne, które jednak nie polegają na niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu zobowiązania wynikającego z umowy sprzedaży energii elektrycznej, ale stanowią delikt, określony w ustawie jako nielegalne pobieranie energii (uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2009-12-10, III CZP 107/09).

W przypadku nielegalnego poboru gazu dostawca paliwa gazowego ma prawo do pobrania opłaty wynikającej z taryfy, ale może również zamiast opłaty taryfowej dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych w przypadku, gdy z nielegalnym poborem gazu związane są inne szkody, których sama opłata taryfowa mogłaby nie wyrównać (uzasadnienie wyroku TK z dnia 10 lipca 2006 r., K 37/04 (...) Zb.Urz. 2006, nr 7, poz. 79). Artykuł 57 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne wprowadza, zatem szczególny rodzaj odszkodowania obciążającego odbiorcę względem dostawcy oraz szczególny sposób obliczenia wysokości tego odszkodowania (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedzibą w W. z 2004-05-13, (...) SA (...), opubl: Orzecznictwo w Sprawach (...) rok 2006, Nr 5, poz. 60, str. 83).

Należy przy tym podkreślić, że roszczenia z tytułu nielegalnego poboru energii mają charakter cywilnoprawny, a nie administracyjny (wyrok NSA z dnia 17 września 2002 roku, (...) SA (...), opubl. L.).

Powód wykazał, że pozwany pobierał gaz bez zwartej umowy. Dlatego powód miał prawo obciążyć pozwanego opłatą ryczałtową na podstawie art. 57 prawa energetycznego, zgodnie z § 44 cytowanego rozporządzenia z dnia 6 lutego 2008 roku oraz w oparciu o pkt 8.1, 8.2., 8.3. taryfy jako pięciokrotność stawek opłat i cen gazu. Naliczając opłatę ryczałtową powód przyjął do wyliczenia ryczałtową ilość paliwa gazowego dla kuchenki gazowej w wysokości 200 m³ oraz ryczałtową ilość paliwa gazowego dla kotła CO dwufunkcyjnego w wysokości 2.000 m³. Cena m³ gazu wysokometanowego wynosiła 1,3921 zł. Powód prawidłowo wyliczył kwotę należną za nielegalny pobór gazu w wysokości 15.313,10 zł.

Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei, jak wynika z § 2 powołanego przepisu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Termin płatności wynikający z noty księgowej (...) wskazano, jako 30 października 2014 roku. Dlatego też ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia następnego po dacie płatności wskazanej w nocie obciążeniowej, czyli od dnia 31 października 2014 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości. Na zasądzone od pozwanego na rzecz powoda koszty złożyły się: opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 766 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), łącznie 3.183 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.